

IV. RECENZIE DE CARTE JURIDICĂ

REVOLUȚIA ROMÂNĂ DIN DECEMBRIE 1989. AFLAREA ADEVĂRULUI ȘI ASUMAREA ÎNFĂPTUIRII JUSTIȚIEI*

Prof. univ. dr. Augustin LAZĂR**

Publicat de prestigioasa Editură Litera din București, volumul *„Ruperea blestemului. Revoluția română din Decembrie 1989”* este opera memorialistică-documentară a ex-magistratului militar gl. (r) Cătălin Pițu, fost procuror-șef al Secției Parchetelor Militare din Ministerul Public, care și-a asumat misiunea soluționării dosarului și aflării adevărului despre diversiunea preluării puterii și evenimentele dramatice ale Revoluției. După expunerea faptelor, autorul analizează noile dezinformări lansate în media privind pretinsa soluționare cu „erori” sau „interesată” a cauzei, asumându-și clarificarea publică a evenimentelor din decembrie 1989, prin prezentarea probelor, majoritar inaccesibile publicului.

1. Preambul, „Făgăduința adevărului”. În partea introductivă a recenziei, doresc să readuc în actualitate observațiile anticipative ale profesorului Cornel Dărvășan – realizator la publicația online Universul Juridic – privind obiectivele ferme ale conducerii Ministerului Public, nou numită în aprilie 2016. Între obiectivele vizate, apăsarea și soluționarea vechilor cauze (puse apoi pe masa

* Recenzia lucrării *„Ruperea blestemului. Revoluția română din Decembrie 1989”*, autor Cătălin Pițu.

** Prof. univ. dr. la Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia, fost procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (2016-2019), senior-editor la Universul Juridic.

judecătorilor), cunoscute generic drept „dosarele istorice”: „Procesul comunismului, dosarul Ursu”, „Mineriada 13-15 iunie 1990” și „Revoluția română din decembrie 1989”. Toate aceste dosare privesc evenimente dramatice ale istoriei recente a României.

În prezentarea interviului cu titlul prevestitor „Făgăduința adevărului”, profesorul Dărvășan observa atent: „Trăiesc cu credința că bunătatea e doar o fereastră tăiată în cer prin care poți vedea mai departe și că doar cei ce cunosc bunătatea ne pot aduce adevărul (...). Dumnezeu, (...) Bunul de El știe că adevărul se arată mai devreme ori mai târziu doar inimilor bune, curate, în care își poate face oricând casă, precum rândunica (...). Adevărul se arată doar celor liberi, dezrobiți de ei (...) e doar făgăduit celor ce cunosc bunătatea. Într-o adunare de poveste, (...) am cunoscut suflele și am văzut oameni, am ascultat un om liber care (...) poartă cu bucurie și fără de râvnă făgăduința adevărului”¹.

2. Volumul „Ruperea blestemului. Revoluția română din Decembrie 1989” este opera memorialistică-documentară a unui astfel de om liber și credincios, eliberat de teamă. Un om conectat la spiritul de echipă, liber, al Ministerului Public care – ultimul rămas la finalizare, dintr-o echipă de procurori – și-a asumat misiunea aflării adevărului promis, ignorând orice riscuri.

Autorul lucrării recent publicate de Editura Litera, în 2024, este ex-magistratul militar gl. (r) Cătălin Pițu. Este creatorul unei lucrări documentare inedite, care aduce o contribuție decisivă la clarificarea unui eveniment unic în istoria națională: Revoluția română din decembrie 1989. Lucrarea aparține unui gen de scriere memorialistic și documentar-istoric. Cuprinde frecvente pasaje specifice memorialisticii, vizând experiențele personale ale autorului ca tânăr locuitor al Timișoarei, care a trăit Revoluția din decembrie 1989, apoi ca magistrat al Ministerului Public însărcinat cu instrumentarea dosarului Revoluției. Narațiunea este dinamizată și condimentată cu provocarea periodică a cititorului la un proces de reflecție și concluzionare asupra problemelor cheie ale Revoluției, atent cunoscute de autor: caracterizarea evenimentelor istorice drept revoluție sau lovitură de stat, existența unei diversiuni, a teroriștilor, a securist-teroriștilor etc.

Cartea are însă, în principal, un vădit caracter documentar-istoric. Este întemeiată pe studiul unui mare volum de documente și mijloace de probă judiciare, surse de informare primară extrem de valoroase: documente militare desecretizate după 2016, fotografii, înregistrări video, expertize, audierea unor martori deținători

---

¹ Cornel Dărvășan, „Făgăduința adevărului”, Interviu luat Procurorului General al României, în revista Legal Point nr. 2/2016, p. 22. Profesorul Cornel Dărvășan preciza cu modestie că titlul sugestiv, i-a fost inspirat de prietenul său, editorialistul Claudiu Pamuc. <https://www.libris.ro/revista-legal-point-nr-2-din-2016-WOL2344-5866-2--p1161686.html>.

de informații-cheie etc. Acestea au certă valoare de document istoric, vizând fapte autentice, constatate prin instrumente de investigare judiciară.

În clarificarea faptelor, un rol informativ esențial l-au avut inclusiv stenogramele Comisiei senatoriale pentru studiul evenimentelor din 1989. Accesul la aceste stenograme a fost posibil grație fermității generalului Gheorghe Cosneanu, atunci procuror-șef al Parchetelor Militare și coordonator al anchetelor în dosarele istorice. Altfel spus, „mâna Destinului” care a organizat și reorganizat echipele de procurori, apărându-le de pericolul iminentei desființări prin antireforma judiciară din 2017-2019. Întemeiat pe onestitate și lege, procurorul-șef a învins tactica de tergiversare a conducerii Senatului, obținând deklasificarea documentelor. În continuare, se înscrie remarcabila contribuție a procurorului militar gl. (r) Vladimir Diaconeasa, care a muncit 6 luni în subsolul Senatului, pentru a scana și analiza meticolos fiecare înscris din materialul documentar al comisiei. Nu în ultimul rând, este de apreciat efortul a numeroși procurori, ofițeri de poliție judiciară și experți care au lucrat în această cauză complexă, pentru aflarea adevărului.

Sinteza probațiunii, încadrarea juridică și jurisprudența internațională au fost atent analizate de doamna Laura Oprean, prim-adjunct și de procurorul general al României, în cazul rechizitoriului din 2019, respectiv de doamna Gabriela Scutea, procuror general al României, în cazul rechizitoriului din anul 2022.

Convins că adevărul este eliberator – chiar dacă uneori este incomod – autorul a reușit, în cele 15 capitole, să cerceteze și să răspundă documentat unor întrebări fundamentale pentru istoria recentă a României: „De ce, după pierderea puterii de către Ceaușescu, au murit atât de mulți oameni? Cum a preluat puterea statală Ion Iliescu? Care a fost cauza haosului generalizat, debutat din seara zilei de 22 decembrie? A existat diversiune radioelectronică? De ce a trebuit să fie executat cuplul dictatorial Ceaușescu? A fost revoluție sau lovitură de stat? Au existat teroriști? Dar securiști-teroriști?”.

Evenimentele Revoluției române din 1989 au marcat definitiv destinul națiunii române. Cunoașterea de către opinia publică a constatărilor personale ale autorului, în calitate de procuror militar însărcinat cu soluționarea „dosarului Revoluției”, din perspectivă istorică - factuală este, astfel, stringent necesară. În consecință, publicarea cărții întemeiate pe materialul probator perceput personal de magistratul procuror – majoritar necunoscut publicului – este binevenită pentru aflarea adevărului despre evenimentele care au făcut și încă fac obiectul unei operațiuni diversioniste.

Titlul volumului, *„Ruperea blestemului. Revoluția română din Decembrie 1989”*, este inspirat din tradiția înțelepciunii populare, blestemul fiind înțeles ca „o formă subtilă de energie negativă, care îi afectează pe cei asupra cărora acționează”. Autorul precizează, pe bună dreptate, că în decembrie 1989 a fost încălcată grav porunca divină „Să nu ucizi!”, cu consecința că „sângele celor nevinovați aduce întotdeauna blestemul”. Motivul încălcării poruncii divine și al uciderii multor

români a fost interesul cinic al unor „oameni care au dorit să-și păstreze puterea și privilegiile, apoi alți oameni au dorit să acceadă la aceeași putere și să o păstreze doar pentru ei, în timp ce o altă categorie a dorit să se sustragă de la înfăptuirea justiției”. Conform autorului, consecința a fost „Libertatea dobândită prin sânge... demonică” (Țuțea) care a produs „războiul româno-român”, cu originea în diversiunea din decembrie 1989 „când societatea noastră a fost dezbinată cu rea intenție în două tabere care au ajuns să se urască de moarte”. Conflictul intern pentru putere, cu frecvente izbucniri sociale violente denumite „mineriate”, dezbinarea diasporei etc., continuă și în zilele noastre. Concluzia logică formulată este că „eliberarea de blestem se poate face prin adevăr”.

Înțelepciunea divină, destinul, au vrut, conform previziunii profesorului Cornel Dărvășan ca adevărul promis în anul 2016, să i se arate unui om liber, dezrobitor de teama diversiunii, iar din poziția de magistrat militar să emită documentul oficial, care în lumina adevărului judiciar, clarifică evenimentele produse, în decembrie 1989, în România. Emiterea documentului judiciar este înțeleasă ca momentul adevărului și al ruperii blestemului generat de încălcarea poruncii divine „Să nu ucizi!”.

3. Mecanismul preluării puterii. Diversiunea și consecințele. Autorul – fost procuror anchetator – ne explică, fără ezitare, mecanismul preluării puterii: „Opinia publică trebuia manipulată pentru a accepta noua putere și pe reprezentanții ei, majoritar comuniști și prosovietici. În același timp, represiunea exercitată de factorii decizionali ai MAPN, sub comanda lui Ceaușescu, trebuia cumva să treacă în plan secund, atenția opiniei publice trebuia distrasă”. A fost creată aparența existenței inamicului comun „securist-terorist” împotriva căruia luptau și în acest mod se legitimau. Prin inducere în eroare, s-a creat necesitatea psihologică pentru ca poporul roman să se alăture MAPN și CFSN în lupta pe viață și pe moarte împotriva dușmanului comun „securist-terorist”.

Lucrarea detaliază rețeaua metodică de dezinformare a populației României, realizată începând cu 22 decembrie 1989, nu oricum, ci conform *manualului militar „privind planificarea și executarea inducerii în eroare a adversarului”* (în acest caz, adversarul fiind opinia publică românească). Dezinformările sistematice, după manual, privind o pretinsă insurgență „securist-teroristă”, au creat premisele preluării puterii de o grupare de civili și militari din conducerea armatei, inclusiv o psihoză teroristă soldată cu 857 de decese și 2.382 răniri de persoane. Remarcăm că după preluarea puterii de noua grupare au survenit mult mai multe victime decât în intervalul anterior 16-22 decembrie 1989 – ora 12:06, când represiunea condusă de Ceaușescu a produs decesul a 153 revoluționari și rănirea altor 831 victime.

Autorul relevă că din după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989 – ora 16:00, prin punerea în aplicare a unei vaste și complexe acțiuni militare de *inducere în eroare*, întreaga populație a României a avut percepția viciată, cu excepția autorilor *inducerii*

în eroare. Astfel, începând cu seara zilei de 22 decembrie 1989, decedații și răniții au survenit prin foc fratricid, pe fond de psihoză securist-teroristă.

4. Legislația privind crimele împotriva umanității, infracțiune imprescriptibilă, nu permite cercetarea și trimiterea în judecată a militarilor cu grade inferioare care au tras în intervalul revoluționar, atât înainte, cât și după data de 22 decembrie 1989. Acești militari puteau fi cercetați – pentru omorurile eventual săvârșite – până la survenirea termenului de prescripție. De altfel, crima împotriva umanității este definită ca fiind un „atac generalizat și sistematic împotriva unei populații civile”. Profesionist, autorul observă că atacul cu aceste caracteristici nu poate fi lansat de un militar cu grad și funcție inferioare, de execuție, ci doar de lideri: șefi de stat, șefi de guvern, miniștri sau șefi de direcții militare.

În intervalul 22-30 decembrie 1989, în urma exercitării operațiunii militare de inducere în eroare, pe fond de psihoză securist-teroristă, militarii, gărzile patriotice și civili înarmați au fost angrenați în grave situații de foc fratricid, înregistrându-se cazurile Otopeni, Televiziunea Română, Trosca etc. A fost creată o stare de pericol iminent pentru întreaga populație ce locuia în aceste zone ale capitalei sau pentru persoanele aflate în trecere.

Lucrarea relevă astfel că în intervalul 22-30 decembrie 1989, forțele MAPN au tras cca. 12.600.000 de cartușe, sute de obuze trase cu blindatele, numeroase lovituri cu aruncătoarele de grenade și grenade de mână. În intervalul 22-25 decembrie 1989 s-au mai executat 52 de ieșiri cu avioanele de vânătoare, 26 de ieșiri cu elicopterele militare, aparate militare de zbor care au deschis focul cu mitralierele de bord și rachetele aer-sol. De la sol au fost lansate 53 de rachete antiaeriene. Astfel, populația a fost manipulată pentru a fi convinsă că pe teritoriul României se desfășoară un veritabil război împotriva pretinșilor insurgenți teroriști.

5. Dosarul Revoluției pe masa Înaltei Curți de Casație și Justiție (ÎCCJ). După prima sesizare din aprilie 2019, rechizitoriul a fost restituit de ÎCCJ care, a anulat îndeosebi stenogramele Comisiei senatoriale cuprinzând declarații valoroase care au evidențiat multe adevăruri deranjante privind mecanismul accederii la putere, diversiunea teroristă pusă în operă și rezultatele ei dramatice etc. Numeroși cercetători apreciază că adevărurile incomode sunt motivul pentru care Raportul și stenogramele Comisiei au fost secretizate până în anul 2016. Decizia de secretizare a fost surprinzătoare pentru că această comisie senatorială, investiga evenimentele din 1989, reprezentând interesele poporului român. Conduita oscilatorie a instanței supreme în judecarea dosarului Revoluției a generat opinii conform cărora *adevărurile vădit incomode pentru mulți politicieni și militari de rang înalt* ar fi fost motivele subtile ale anulării acestor documente ale Comisiei. Anulând înscrisurile desecretizate, ÎCCJ nu a avut nicio ezitare în a-și asuma competența soluționării dosarului Revoluției. Însă, ulterior, și-a schimbat opinia: a refuzat judecarea dosarului, declinându-l la Curtea de Apel București.

6. Contextul ostil al instrumentării dosarului. Este bine cunoscut faptul că instrumentarea dosarului a avut loc într-un context *contrar cursului voinței politice dominante*, manifestat printr-o agresivă campanie media anti-justiție (2017-2019). Ea a fost finalizată cu proceduri, motivate politic, de revocare a procurorului-șef DNA și a procurorului general al României, respectiv cu o nouă condamnare a României la CEDO în legătură cu una din proceduri (Kovesi contra României). În aceste circumstanțe nefavorabile, este remarcabilă mobilizarea procurorilor militari care, lucrând cu o nouă procedură penală, în doar trei ani, au readministrat un mare volum de probe, conform noilor dispoziții procesual penale. A fost o mare surpriză, în contextul Președinției României la Consiliul Uniunii Europene (fereastra de oportunitate a finalizării dosarului), ratarea procedurii de revocare a procurorului general, cu motivele bine cunoscute privind dosarele 10 august, al Revoluției etc. Aceasta a permis menținerea echipei de conducere și a resurselor investigative până la finalizarea mandatului, făcând posibilă soluționarea acestui dosar după 30 de ani.

7. Tabloul puzzle al probelor. Analiza volumului mare al declarațiilor, înregistrărilor și altor probe, demonstrează că la nivel național, miile de victime înregistrate începând cu seara zilei de 22 decembrie au apărut în contextul luptei cu imaginarii teroriști-securiști. Civili și militarii implicați în focul fratricid au avut convingerea că luptă cu insurgența „securist-teroristă”, psihoza fiind ridicată la cote paroxistice. Concluzia a fost că acțiunea dezinformării a aparținut noilor lideri ai CFSN care au generat la nivel național *psihoza securist-teroristă*. Inducerea în eroare a fost săvârșită și de componenții Consiliului Militar Superior, aflați sub autoritatea liderilor CFSN. Conduita tuturor acestor factori a fost coordonată și sistematică, iar victima a fost întreaga populație a României. Analizând probele, autorul conchide că 857 victime au decedat, iar 2.382 persoane au fost rănite, pentru ca „unii să acceadă la putere și să păstreze puterea, iar alții să scape de o întemeiată și necesară judecată, ca urmare a crimelor comise”.

8. Critici pripite sau diversioniste ale rechizitoriului? Autorul analizează principalele critici aduse actului de finalizare a urmăririi penale. (1) Au fost trimise în judecată doar trei persoane. (2) Prin concluzii, procurorul ar fi luat partea Securității, fiind chiar el catalogat drept „securist” sau „reprezentant al Securității”. (3) Prin rechizitoriu ar fi lovit Armata. (4) Rechizitoriul ar fi fost emis la comandă politică.

Analiza arată că dintre cei care au săvârșit crime împotriva umanității asupra poporului român, doar cei trei inculpați mai trăiau la momentul emiterii rechizitoriului. Dacă ar fi trăit ar fi fost trimiși în judecată toți factorii decizionali ai cupolei politico-militare a statului: generalii Militaru, Eftimescu, Hortopan, Milea, apoi Silviu Brucan și alții. Pe baza probelor cauzei, autorul a concluzionat că, sub comanda lui Nicolae Ceaușescu, alături de factorii decizionali ai MI-DSS, au mai

participant direct, la represiunea împotriva românilor, decidenții din MAPN: ministrul apărării Vasile Milea (decedat la 22 decembrie 1989), generalul Stănculescu Victor Atanasie (decedat la 19 iunie 2016), generalul Militaru Nicolae (decedat la 10 noiembrie 1996), generalul Eftimescu Nicolae, șef al Direcției Operații (decedat la 6 ian. 2006), viceamiralul Dinu Ștefan, șef al Direcției Informații a Armatei (decedat la 29 martie 2012), generalul Hortopan Ion, șef al Comandamentului Infanteriei și Tancurilor (decedat la 6 aprilie 2000), generalul Logofătu Dumitru, șef al Academiei Militare (decedat în 1993), generalul Rus Iosif, șef al Aviației Militare, și generalul Chițac Mihai (decedat la 1 noiembrie 2010). Pentru faptele lor de represiune, la 25 decembrie 1989, Nicolae și Elena Ceaușescu au plătit prețul suprem, chiar dacă decizia uciderii lor s-a întemeiat pe alte motivații.

Justiția română a sancționat majoritatea responsabililor participanți la represiunea coordonată de fostul președinte Nicolae Ceaușescu. În cazul represiunii de la Timișoara, Ion Coman, secretarul CC al PCR și factori decizionali din Miliție și Securitate au fost sever condamnați cu detenție. După 1996, pentru participarea la represiunea de la Timișoara, generalii Stănculescu și Chițac au fost condamnați la pedepse privative de libertate considerabile. Au mai fost condamnați pentru aceeași represiune, decisă în ședința din 17 decembrie 1989, membrii Comitetului Politic Executiv al PCR. Apoi, pentru participarea la represiunea ordonată la nivel național, au fost condamnați la mari pedepse privative de libertate: Postelnicu Tudor, ministru de interne, decedat la 12 august 2017, și Vlad Iulian, șeful Securității, decedat la 30 septembrie 2017. Ministrul apărării Vasile Milea, participant la represiune, s-a sinucis în dimineața zilei de 22 decembrie 1989. Afirmația că procurorii ar fi descoperit doar 3 responsabili ai faptelor din decembrie 1989 este vădit falsă².

Nu au fost trimise în judecată persoanele despre care, conform probelor, procurorul a evaluat că nu erau vinovate de crimă împotriva umanității, în pofida ideilor preconceptuate induse unei părți a opiniei publice: în principal Petre Roman și Teodor Brateș. Împotriva soluției de netrimitere în judecată a celor doi s-a formulat plângere, iar Înalta Curte a constatat că soluția este temeinică și legală. Procurorul a respectat Statutul Tribunalului Penal Internațional (TPI), care prin ratificare de Parlamentul României a devenit lege internă („Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern”). Articolul 33 din Statutul TPI prevede: „Faptul că o crimă care ține de competența Curții a fost săvârșită la ordinul unui guvern, al unui superior militar sau civil nu exonerează persoana care a săvârșit-o de responsabilitatea sa penală, decât dacă această persoană a avut obligația de a se supune ordinelor guvernului sau superiorului în cauză”.

---

² Vezi *Augustin Lazăr radiografiază rechizitoriului din Dosarul Revoluției*, C.N., Interviu, https://ziare.com/augustin-lazar-procuror-general/augustin-lazar-dosarul-revolutiei-ion-iliescu-1757463?uord=MT5fjGSvhHhyN85jJ22dHRMPUGNxxjvgMWY4MXS_WeO3tXKmZnSrID2GMRRfHZWWICO3QssyREisSHnAoYWRUpirUz2iUkEVUvRxyAe0MGY/OUfgIrexsqJuZn36JtlfVBAQHGVd (accesat la 17 noiembrie 2024).

Exonerarea de răspundere penală a militarilor care execută ordinul superior, cu excepția văditei ilegalități, este pe deplin întemeiată. Militarii care sunt obligați să execute ordinele ierarhic superioare nu pot înțelege ansamblul situației, cu atât mai puțin o situație complexă. Ei nu au autoritatea de a interpreta individual o conjunctură militară și nici de a acționa contrar ordinelor primite. Doar cadrele de comandă militară, cu funcții la vârf, au acces la o informare integrală, pot înțelege ansamblul situației militare și să emită ordine în consecință. În situația specială existentă în România, până la 22 decembrie 1989, când președintele statului și comandantul suprem era Ceaușescu Nicolae, aceste realități erau cu atât mai mult relevante. România se afla în plină dictatură comunistă, iar sistemul militar excludea în mod absolut posibilitatea ca executanții să pună la îndoială temeinicia ordinelor primite. Mai ales că aceste ordine au fost date de comandantul suprem, Ceaușescu Nicolae, prin intermediul ministrului de interne, Postelnicu Tudor, șefului Direcției Securității Statului, Vlad Iulian, și ministrului apărării, Milea Vasile. Acestea erau persoanele care, aflate la vârful ierarhiei statale, dispuneau de informații complete și aveau o viziune de ansamblu cu privire la realitatea internă a României.

9. Noua diversiune. Pentru a discredita ancheta și pe autorul ei, lansând o nouă perdea de ceață asupra realității faptice reținute cu acuratețe de rechizitoriu, în noua „eră digitală a dezinformării, fake news”, noi actori își aduc propriile „contribuții”: revoluționari discutabili, jurnaliști, politicieni sau chiar procurori. Există numeroase exemple de dezinformare, prin clișee verbale repetate apoi, de alții, în media: „doar trei persoane au fost inculcate, luând astfel partea Securității”; autorul ar fi „securist” sau „un vajnic reprezentant al Securității”, că ar fi „lovit Armata” sau că rechizitoriul ar fi fost emis la comandă politică etc. Pe bună dreptate, autorul își exprimă repulsia produsă mai ales de acțiunile unor procurori care s-ar lăsa utilizați de noii diversioniști ca instrument al discreditării anchetei în dosarul Revoluției, pentru a promova fără merite, dar cu susținerea politicienilor interesați, spre exemplu la Curtea Constituțională.

10. Conduita oscilatorie a instanței supreme în examinarea dosarului Revoluției din 1989. Până în prezent, dosarul a urmat un parcurs uimitor prin varietatea excepțiilor procesuale ridicate și a soluțiilor dispuse, a traseului complicat, între instanțe și parchete. Înalta Curte de Casație și Justiție a pendulat între decizii de asumare a competenței și decizia declinării competenței care, din păcate, nu-i pune la un adăpost ferm imparțialitatea. Astfel, prin încheierea nr. 469 din 13 iunie 2016, pronunțată în dosarul nr. 1483/1/2016, judecătorul de cameră preliminară din ÎCCJ și-a asumat competența, a confirmat redeschiderea urmăririi penale în dosar, dispunând completarea acesteia prin deklasificarea documentelor Comisiei senatoriale și depunerea lor la dosarul Revoluției.

După sesizarea cu rechizitoriul din 5 aprilie 2019, ÎCCJ și-a asumat competența examinării și anulării aceluiași probe, dispunând restituirea cauzei pentru eliminarea lor fizică de la dosar.

„1. Constată neregularitatea rechizitoriului nr. 11/P/2014 din data de 05 aprilie 2019 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Parchetelor Militare din perspectiva următoarelor aspecte: (...). 3. Excluce din materialul de urmărire penală: - actele intitulate «declarații» ce conțin relatările făcute de Gelu Voican Voiculescu și Ion Iliescu în fața Comisiei Senatoriale; Rapoartele întocmite de Comisia Senatorială privind evenimentele din decembrie 1989 și documentele ce au stat la baza întocmirii acestora; (...) documentele de arhivă ale Statului Major General privind evenimentele din decembrie 1989 cu referire la acțiunile întreprinse de Direcția de Cercetare a Armatei pentru perioada 17-31.12.1989, dateate mai 1991”.

După sesizarea cu rechizitoriul din 2022, în mod surprinzător, ÎCCJ a refuzat judecarea dosarului declinând competența, în favoarea Curții de Apel București. Instanța supremă a pus în discuție, *din oficiu*, competența judecării cauzei, concluzionând uimitor că la data faptelor din 22-30 decembrie 1989, președintele Consiliului FSN (care semnase numeroase acte conforme competenței, fiind recunoscut internațional) nu era Președintele României, competența Curții de Apel București fiind atrasă de calitatea de cadru militar a gl. Ioan Rus. Anterior, în camera preliminară, ÎCCJ s-a mai pronunțat în acest dosar – după verificare competenței – fără a-și pune problema acestei excepții. De altfel, conform specialiștilor în drept constituțional ai facultăților de drept din București, Cluj și Iași, în intervalul de timp 22-27 decembrie 1989 Consiliul FSN, condus de inculpat, a fost un veritabil Guvern, bucurându-se de autoritate deplină pe întreg teritoriul României.

În 25 octombrie 2023, Curtea de Apel București a constatat legalitatea rechizitoriului întocmit de Secția Parchetelor Militare, dar în examinarea contestației cei doi judecători ai Înaltei Curți nu au căzut de acord asupra unei soluții, având opinii divergente. În consecință, dosarul a fost repus pe rol prin intrarea în complet a celui de-al treilea judecător, iar după o lună de dezbateri magistrații au decis că există noi nereguli în rechizitoriu. Conform deciziei, completul a constatat că procurorul nu a respectat obligația procedurală de a „regulariza rechizitoriul (...) instituită cu caracter definitiv prin încheierea din 14 iunie 2024”, iar „față de inaptitudinea rechizitoriului de a investi instanța, nefiind posibilă stabilirea obiectului și limitelor judecății”, a dispus restituirea cauzei la PÎCCJ – Secția Parchetelor Militare.

La data redactării acestor rânduri, după 35 de ani de la Revoluție, opinia publică, sceptică, victimele și aparținătorii lor, așteaptă încă motivarea încheierii judecătorilor, care să indice procurorilor militari obiectivele pentru o nouă „regularizare a rechizitoriului”, „stabilirea obiectului și limitelor judecății” conform noilor exigențe ale instanței supreme. În final, Înalta Curte va trebui să-și *asume competența judecării*, emiterii unei decizii temeinice și legale.

În acest context, publicarea volumului „*Ruperea blestemului. Revoluția română din Decembrie 1989*”, întemeiat pe materialul probator perceput personal de fostul procuror militar șef gl. (r) Cătălin Pițu – dar cu puține excepții, inaccesibil publicului – este binevenită. Reprezintă contribuția semnificativă a autorului, fost magistrat militar, la aflarea adevărului despre evenimentele dramatice ale Revoluției române din 1989, care au făcut și încă fac obiectul unei operațiuni diversioniste, având drept țintă opinia publică. Într-un context crucial al istoriei noastre, volumul ne relevă adevărul eliberator, demult așteptat, întemeiat pe probele clare, ne poate resuscita încrederea în Justiție și susține starea de spirit națională.